

Цанкината риза.

тъ едно малко селце, близо при рѣката *Камчия*, живѣлъ единъ бѣденъ селянинъ. Той ималъ кротка, трудолюбива стопанка и четири дѣчица — три момичета и едно момче. Най-малкото отъ момичета — Цанка, била на 6 години, а момченцето — Василчо, на 4 години.

Единъ день бащата отишълъ съ цѣлото си сѣмейство на нивата да сѣе ленъ. Цанка, като гледала лѣскавитъ сѣменца, които баща ѝ прѣскалъ, попитала:

— Тате, какво правишъ?

— Сѣя ленъ, мило дѣте, и отъ него ще израстнатъ *ризки* за тебе и Василча.

Слѣдъ като изслушала баща си, Цанка се замислила, какъ е възможно да наникнатъ ризи по полето, когато тя не е виждала такава нѣщо.

Изминали се двѣ, три недѣли и нивата се покрила съ зелена, лѣскава като коприна трѣва. Цанка, като гледала тази хубава трѣва, казала: „Колко хубаво ще е да имамъ такава риза!“

Единъ два пѣти цанкинитѣ сестри ходили да плѣвятъ лена. Слѣдъ нѣколко врѣме трѣвата порастнала и по нея се показали *синички цвѣтчета*. „Ехъ, колко приличатъ тѣзи цвѣтчета на Василчовитѣ очички! Но такава риза у никого не съмъ виждала“, казала Цанка на сестритѣ си.